

СЛОВО ІНОЗЕМНИМ ДИПЛОМАТАМ

Григол Катамадзе

Я люблю Україну

*

**Надзвичайний і Повноважний
Посол Грузії в Україні**

*

Навряд чи той час (вперше я познайомився Україною у 1979 р.), який минув з дня мого відвідання цієї чудової країни, є достатнім для того, щоб зрозуміти й вивчити її багату історію, культуру, побут та традиції, а найголовніше — її безмежно талановитих людей. Передусім, ці люди — відкриті, доброзичливі, з величезним почуттям гумору, які створюють навколо себе особливу ауру.

Я думаю, що не вистачить сторінок цієї книги, якби я почав перераховувати всі пам'ятки, на які так багата Україна і які так подобаються мені.

Особливо мене приваблюють Карпати, які — як і грузинські гори — вражають своїм розмаїттям. Побут і життєвий лад гордих та працьовитих горян зовсім не такі, як у мешканців інших регіонів — вони унікальні, як і природа у горах.

Окреме місце серед любих мені куточків України посідає Львів. Недарма кажуть, що кожен, хто хоч раз бачив Львів, обов'язково завітає сюди знову, тому що кожному це місто роз-

повість набагато більше, ніж про нього написано. Коли мені випадає можливість, я із задоволенням їду до Львова, щоб ще раз відчути атмосферу, створену старовинними церквами, соборами, кляшторами, аура яких зачаровує.

Люблю бувати на Полтавщині. У місті Миргород частину свого життя прожив великий грузинський поет та дидактик Давид Гурамішвілі. Саме на цій землі він досяг душевного спокою, саме на цій землі розкрилися його поетичні та дидактичні здібності. Хто знає, скільки таких синів Грузії — талановитих, мужніх, відданих — поневірялися у Персії та Османській імперії, Афганістані та Єгипті, але саме український народ зміг гідно оцінити талант синів Грузії, дати можливість його розкрити повною мірою. Зараз у Миргороді діє літературно-меморіальний музей Давида Гурамішвілі. З цим музеєм ми підтримуємо досить тісні зв'язки. Маю надію, що незабаром будуть організовані екскурсійно-освітні тури, метою яких буде ознайомлення з життям і творчістю багатьох видатних діячів України та Грузії. Адже в Грузії мешкали Леся Українка і Михайло Грушевський, багато інших українських діячів.

Але все ж таки одним з найпривабливіших міст є красень Київ з його неповторним Печерськом, Андріївським узвозом, музеями, театрами і дивовижними людьми, які мешкають у цьому місті, а скоріше — прикрашають його.

Дуже люблю крокувати бульваром Шевченка. П'ять років студентства, потім — аспірантури пов'язані з так званим жовтим корпусом університету, дуже дорогим для мене. Досі (а минуло вже 16 років після його закінчення) я вхожу туди із завмираючим серцем. Там все для мене дороге — столітні стіни, старий дух. А незабаром, сподіваюсь, дякуючи великій підтримці Київської міської державної адміністрації та Генеральної дирекції з обслуговування іноземних представництв, на бульварі з'явиться ще одна дорога для мого серця будівля — Посольство Грузії в Україні, яка грузинським колоритом ще більше прикрасить обличчя бульвару та додасть йому своєрідності.

Мабуть, немає людини, якій би не подобався Київ. Мої колеги-дипломати завжди кажуть, що у цьому місті — особлива аура. Воно, незважаючи на швидкий темп життя та сучасні умови, завжди таке затишне, надзвичайно гарне у будь-яку пору року. Поруч з пам'ятками архітектури виростають багатопверхові споруди, завдяки чому Київ має європейський вигляд.

Взагалі я певен, що в Україні — як і в Грузії, до речі, — немає негарних міст. Всі куточки мають щось таке особливе, пригаманне лише їм: зачаровує і Софіївський парк в Умані, і Оdesa з неповторною Дерibasівською, і Крим як центр виноробства та туризму, і Донецьк, де мешкає багато моїх співвітчизників.

З Україною в мене пов'язані не лише студентство та минулі літа, але й майбутнє. Наші країни — стратегічні партнери — співпрацюють у багатьох галузях. Нещодавно, відзначаючи 10-річний ювілей встановлення дипломатичних зв'язків між Грузією та Україною, я згадав, скільки ж всього було створено, започатковано за це десятиріччя.

Десять років тому Грузія перебувала у дуже тяжкому становищі — країну роздирали громадянська війна і криваві братовбивчі конфлікти у Абхазії і Південній Осетії, енергетична криза та розбрат. Але дух людей, що здобули нарешті незалежність своєї Вітчизни, ніколи не вмирав. Мабуть, вистояти нам допомогло і те, що поруч завжди стояли справжні друзі. Однією з перших, хто визнав Грузію та встановив дипломатичні відносини, була Україна. І якщо ми змогли створити державу, яка дивиться у майбутнє з певністю, в цьому є і внесок наших партнерів.

Грузія і Україна, зближаючи країни Сходу та Заходу, виконують надзвичайно важливу функцію — територіями наших країн проходять важливі транспортні артерії Великого Шовкового Шляху, ідея відродження якого належить Президенту Грузії Едуарду Шеварднадзе.

Грузія і Україна протягом багатьох років активно співпрацюють, доповнюючи один одного у багатьох регіональних та міжнародних організаціях — ООН, ОБСЄ, ГУУАМ.

Активізується і співробітництво наших країн в економічній сфері: розширюються напрями імпорту та експорту товарів, з'являються нові транспортні можливості, розвивається економічний потенціал держав.

Розвиваються і освітня, і культурна, і духовна сфери взаємин Грузії і України, що ще більше пов'язує наші народи.

Певен, що через десять років Грузія і Україна стануть могутніми європейськими державами з розвинутою економікою, високим добробутом, які займуть гідне місце у європейській спільноті.

Я завжди радію успіхам та сумую через невдачі наших країн, адже Грузія і Україна посідають особливе місце у моєму серці.